

BİR KÜRT SEVDİM – VEDA

Dilek Bilgiç Esen

Yayıma Hazırlayan: Füsun Taş

Son Okuma: Merve Erdemir

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Pınar Demirhan

1. Baskı, Mayıs 2025, İstanbul

ISBN: 978-625-5939-05-0

© Dilek Bilgiç Esen, 2025

© Müptela Yayınları, 2025

Sertifika No: 63989

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/138 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0216) 541 03 26 www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 77699

DİLEK BİLGİÇ ESEN

Bir Kürt Sevdim

Veda

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar:

Ya bir insan bir yolculuğa çıkar,
ya da şehre bir yabancı gelir.”

– TOLSTOY

Ömrüme birer mükâfat olarak gelişinizle,
öncesinde yapmak isteyip de
“yapamam mazereti”ne sığmıyıp
kendime ket vurduğum her ne varsa
sizden aldığım güçle yapabilir hâle geldim.
Sizi bana veren
ve anneniz olmakla şereflendiren
Rabbime sonsuz sınırsız şükürler olsun.
Sizi çok seviyorum canım yavrularım.
Toprak’ım ve Ege’m...
Adınızı her şükür cümlesinin sonuna eklediğim,
yüreğimdeki sonsuz minnetimsiniz.

Teşekkür...

Ben, her insanın hayatında yaşamının geri kalanını etkileyebilecek bazı karşılaşmalar olduğuna inanıyorum.

Ve şanslıysak, bu karşılaşmalar bizi daha iyiye götürüyor.

Gerçek kendiliğime ulaşmamda, otantik varoluşumla yaşamamda en büyük katkı sizlere ait, küçük terapistlerim...

Ege'm ve Toprak'ım.

Varlığınıza her zaman şükrettim, her zaman da şükredeceğim.

Siz benim yaşama sevincim, devam edebilme gücümünüz.

Ve...

Beni tanıştığımız ilk günden beri olduğum gibi görüp seven, takdir edip yüreklendiren, ben vazgeçsem bile hayallerime yürümem için beni düştüğüm her çukurdan çekip çıkartan,

kendimi sevmememe sebep olan huylarıma bile

şefkatli bir ruhsal annelikle kucak açan can dostlarım...

Engin Esen, Temuçin Olcayto ve Güniz Kocakaya'ya...

İyi ki yaşam yolculuğumda mentörlerim siz oldunuz.

Varlığına temas ettiğimde bile gücünden korkup bastırduğım potansiyelimle beni tanıştırdığınız için size minnettarım.

Sizi çok seviyorum.

Gülşah olarak tanıdığınız kadın kahramanıma...

Yirmilerimizin başında, hayata söyleyecek sözü çok ama sesleri kısık iki küçük kız çocuğuyduk seninle tanıştığımızda.

Şimdi geldiğimiz noktada, Rabbime sonsuz, sınırsız şükürler olsun ki, bizi O'ndan başka kimsenin durduramayacağı, sesimizi kısımayacağı kadar güçlü iki kadınız artık sizinle.

Neye güvenerek verdim o sözü bilmiyorum...

Ama sana, tanıştığımız ilk gün verdiğim sözü tutmuş olmanın mutluluğuyla yaşıyorum.

Hem küçük Gülşah'ın hem küçük Dilek'in sesini, duyurabildiğim herkese duyurdum be can dostum.

Seni çok seviyorum.

İzmir'in gri sabahlarından biriydi. Ama öyle soluk, hafif bir gri değil. Koyu, insanın içine işleyen, nefesini kesen, ruhunu üşüten bir gri... Denizden esen rüzgâr, şehrin dört bir yanına sinsice yayılıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Sokaklar boş görünüyordu. İnsanlar yürüyordu ama sesleri duyulmuyordu. Herkes kendi içine kapanmış, soğuşun iliklerine kadar işlemesine izin veriyordu.

Ben de öyleydim işte. Ama benim içimi üşüten hava değildi. Gözlerim kapalı olsa bile yanımdaki varlığını hissediyordum. O beni rahatsız eden, nefesini ensemde hissettiğim varlığı... Can...

Yatakta mümkün olduğunca hareket etmiyor, yavaşça nefes alıp vererek varlığımı belli etmemeye çalışıyordum. Onun yanında, onu uyandırabilecek kadar yüksek sesle nefes almak bile bazen suçtu. Sabah uyandığında neye sinirleneceğini asla bilemezdim. İyi bir gün müydü? Yoksa bahane aradığı bir sabah mıydı?

Can'la yaşamak, sessizliğin bile suç olduğu bir hayat yaşamak gibiydi.

Bazen sessiz kalmam sinirlendirirdi onu.

Bazen fazla konuşmam.

Bazen sadece nefes almam.

Gözlerimi açmadan, hareket etmeden dinledim onu. Nefesi düzenliydi. Ama bu, güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Can'ın sakin olduğu hiçbir an gerçek anlamda huzurlu değildi.

Yatakta kıpırdadığını hissettim.

İçimde, derinlerde bir şey titredi.

Kalkacak mıydı? Gözlerini açıp bana bakacak mıydı? Yoksa hiçbir şey yapmadan doğrulacak, banyoya mı gidecekti? Bugün bir hata yapmadığım hâlde, yaptığımı sandığı bir suç bulacak mıydı?

Sonunda, yataktan çıktı.

Ama ben hâlâ hareket edemiyordum.

Hemen kalkmamalıydım. Önce gitmesine izin vermeliydim. Banyoya yöneldiğini duyduğumda gözlerimi yavaşça açtım.

Perdeler açıldı. Dışarıdan süzülen o gri ışık, odanın içine doluyordu. Ve ben, sokaktaki insanların nasıl bir hayat yaşadığını bilmememe rağmen, yaşanan her hayatın benimkinden daha güzel olduğunu düşünüyor, geçip giden insanlara özeniyordum.

Lüks, kusursuz bir yatak odasıydı burası. Krem rengi duvarlar, büyük aynalar, pahalı avizeler... Bu odada yaşayan kadının imrenilecek bir hayatı olduğu sanılabilirdi. Ama bu odada, her sabah gözlerini açtığında ölmediği için hayal kırıklığına uğrayan bir kadın vardı.

Yavaşça yataktan kalktım. Sessizce, dikkatlice. Üzerime ince bir hırka aldım.

Bu evde titremek bile yasaktı.

Can, titrediğimi görse “Ne var şimdi bunda? Bu kadar nazlı olma, otur yerine,” derdi. Bazen titremem bile onu sinirlendirirdi.

Mutfığa girdim.

Ev sıcaktı. Ama bu sıcaklık bile içimdeki buzları eritmeye yetmiyordu. Yeni döşenmiş parkeler, cam gibi parlayan mutfak tezgâhı, sık sık yemek yaptığım, her köşesini ezbere bildiğim mutfak... Dışarıdan bakan biri, buradaki düzeni gördüğünde, içinde yaşayan kadının mutlu olduğunu sanabilirdi. Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bu mutfak benim için yalnızca bir zorunluluktı. Bir sığınak değil.

Ocağa çay koydum. Ekmekleri dilimledim. Kahvaltı masasını hazırlarken gözüm pencereden dışarı kaydı.

İzmir'in gri sokakları... İnsanlar, başları eğik, yürüyordu. Kimse birbirine bakmıyordu. Kimse gülümsemiyordu.

Tıpkı benim gibi.

Tam o an, aklımın bir köşesinde bir şey kıpırdadı.

Şahin...

Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Sabahları nasıl uyanıyordu?

Bu mutfağın içinde, bu gri sabahın ortasında, bir anlığına gözlerimi kapattım. Onun sesini duymak istedim. Bana "Gülşah" deyişini hatırlamak istedim. Ama ne kadar hatırlamaya çalışsam da, sesini zihnime net bir şekilde getiremiyordum artık.

Bu beni daha da korkuttu.

İnsanın sevdiği adamı unutmaması mümkün müydü?

Bir anlık dalgınlıkla elimdeki bıçağı yanlış tuttum.

Acıyı ilk başta hissetmedim. Ama kanın sıcaklığını parmaklarımın ucunda hissettiğimde, gözüm bıçağın keskin kenarına kaydı.

Parmağım kesilmişti.

Ama hangisi daha çok acıyordu bilmiyordum.

Tenimdeki kesik mi? Yoksa kalbimde yıllardır açık duran o yara mı?

Elimi musluğun altına tuttum. Buz gibi suya temas ettiğinde, o an bir şey fark ettim.

Ben buradan gitmeliydim.

Ama nasıl?

Tam o sırada banyodan gelen kapı sesiyle irkildim.

Can...

Ellerimi çabucak kurulayıp masaya yöneldim. Kahvaltıyı hazırladığım hâlde mutfağın içinde fazladan oyalanırsam, Can'ın şüphelenmesine sebep olabilirdim.

Mutfağa girdiğinde, gözlerini masada şöyle bir gezdirdi. Ben göz göze gelmemek için çayı dolduruyormuş gibi yaptım. Beni izlediğini biliyordum. Onun her hareketini, her bakışını, her an tetikte bekleyen biri gibi hissediyordum.

Masaya oturdu. Hiç konuşmadı. Zaten konuşmasını istemiyordum.

Sessizlik, Can'la birlikteyken en güvenli şeydi.

Elim kızımın saçlarına gitti. Küçük, masum, dünyadan habersiz... Gözleri ıslı ıslıldı, kahvaltısına bakıyordu. Ama ben biliyordum, o da korkuyordu.

Onun saçlarını okşarken yüreğimin sıkıştığını hissettim.

Ben hiçbir zaman böyle sevilmemiştim.

Ne annem ne babam. Ne de şimdi Can...

Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Ama Şahin...

Şahin sevmişti beni.

Ve ben artık o sevgiden bile emin olamıyordum. O da geçmiş gibiydi. Sanki Şahin'in sevdiği o genç kız çoktan yok olmuştu. Yerine, gözlerinde ışık olmayan, korku içinde yaşayan, titremeyi bile kendine yasaklamış bir kadın kalmıştı.

Şahin'in sevdiği kadın gerçekten ben miydim?

Ben artık bambaşka bir kadına dönüşmüşken beni yine de sever miydi?

Çatalımı elime aldım ama ne açlık hissediyordum ne de kahvaltı yapabilecek hâlim vardı. Karşımda oturan Can sessizce çayını içiyordu. İçimde büyüyen sıkıntı, mideme kocaman bir taş gibi oturdu.

Buradan gitmeliydim.

Ama nasıl?

Ve nereye?

Kapı kapanınca içimde anlık bir rahatlama olduysa da çok kısa sürdü. Çünkü o kapının kapanması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Can gitmişti. Ama gölgesi, sesi, nefesi hâlâ bu evin içindeydi. Hâlâ mutfakta oturuyormuş gibi, hâlâ her an koridordan çıkıp karşıma dikilecekmiş gibi...

Elimi yüzüme kapattım. Birkaç saniye boyunca olduğum yerde kalıp nefes almaya çalıştım. Ama içime çektiğim hava bile sıkışmış gibiydi. Sanki buranın duvarları benim nefes almamı istemiyordu.

Sonra gözlerim telefonuma kaydı.

Can dostum...

Eğer o birkaç gün önce o cümleleri kurmamış olsaydı, hâlâ burada oturur, hâlâ kendimi kurtulamaz sanır, hâlâ Can'ın varlığını kaçınılmaz bir kader gibi kabul ederdim. Ama o konuşma... O konuşma bende bir şeyleri değiştirmişti.

O gece telefon çaldığında uyuyamamıştım. Can yanımda uyuyordu ama ben gözlerimi kapattığımda bile bir türlü içimdeki o sıkışıklık hissinden kurtulamıyordum. Telefonu aldım, sessizce mutfığa geçtim.

Ve sesi duyduğum an, içimde bir şey çözüldü.

"Gülşah, beni dinle. Sana yardım edeceğim."

O an, kulaklarıma inanamadım. Can dostumun sesi her zamanki gibi sakindi ama içinde bir ağırlık vardı. Daha önce de konuşmuştuk. Daha önce de kaç kere "Bırak şu adamı, git,"

demmişti. Ama ben her defasında “Bilmiyorsun, yapamam,” diyerek kestirip atmıştım.

Ama bu sefer sesi farklıydı. Daha emin, daha kararlıydı.

“Ben buradayım, anladın mı? Sana sadece söz vermiyorum, elimden ne geliyorsa yapacağım. Maddi olarak, manevi olarak... Şahin’i bulamazsan bile, kendine bir hayat kurabilmen için sana yardım edeceğim.”

O an bir şey söyleyemedim.

Sadece yutkundum.

O konuşurken, sesi içime dolarken ellerim titremişti. Çünkü o bana her şeyin değişebileceğini anlatıyordu.

“Gülşah, dünyada hiçbir yer, her gün dayak yediğin Can’ın yanı olmaktan daha kötü olamaz. Bunu sen de biliyorsun. Bunu kabul et artık. Kızın için... Kendin için değilse bile kızın için bunu yapmalısın.”

Bu cümleyi duyduğum an gözlerimi kapattım.

Kızım...

O sabah kahvaltıda bana gülümserken, Can ona “Ses yapma!” dediğinde bakışları nasıl hemen korkuyla yere inmişti. O an bir yumruk yememişti belki ama ruhu çoktan örselenmişti.

Ben de böyle büyümüştüm.

Sevilmeden. Değer görmeden. Sadece var olduğum için suçlanarak.

Ve şimdi, aynı şeyi kızıma mı yapıyordum?

O gece, telefonu kapattıktan sonra yatağa geri döndüm. Ama uyuyamadım.

Gözlerim tavana dikili kaldı. Kelimeler beynimin içinde dönüp durdu.

“Dünyada hiçbir yer, Can’ın yanından daha kötü olamaz.”

O gece karar verdim.

Ve şimdi, Can’ın kapıyı çekip gitmesinin ardından, ilk defa bir şeyler gerçekten değişecekmiş gibi hissediyordum.

Telefonu elime aldım. Bir an bekledim. Ve aradım.

İlk çalışta açtı.

“Ben seninle konuştuklarımızdan çok etkilendim.” Sesim biraz titriyordu. “Galiba hayatımda ilk kez cesaretleli davranacağım.”

Can dostum nefes aldı. Bekledi.

“Ve Can’dan kaçacağım.”

Bu cümleyi söyledikten sonra bir şey koptu içimde. İlk defa yüksek sesle söylemişim bunu. Gerçek bir ihtimal gibi. Bir hayal değil, bir gerçeklik gibi.

“Sana ne dedim?” dedi, sesi yumuşaktı. “Hiçbir yer, her gün öleceğini, öldürüleceğini düşündüğün bir hayattan daha kötü olamaz.”

Bu sözleri duyunca gözlerimi kapattım. O kadar haklıydı ki.

“Yıllarca senin yardım tekliflerini reddettim,” dedim. “Ama artık... Artık kendim için değilse bile kızım için bu cehennemden kurtulmalıyım.”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

Sonra sesi, her zamanki gibi sakın ama kararlı bir şekilde duyuldu.

“Artık bitti Gülşah, artık kendini içine hapsettiğin o hapis-haneden kurtarıyorsun.”

İşte o an, artık geri dönüş olmadığını hissettim.

*

Gerçekten gidiyordum.

Bu hayattan kurtulmak için bir yol vardı.

Ve biri bana inanıyordu.

Biri bana güveniyordu.

Ben de güvenecektim.

Telefonun diğer ucundaki ses her zamanki gibi şefkatliydi. Sakın, kararlı, güven verici ve artık verdiği karardan dönmemesi için onu bir an önce harekete geçmeye teşvik edici...

“Gülşah,” dedi yumuşak ama net bir sesle, “bugün bunu planlamalıyız. Hazır Can yanında yokken kaçışını detaylandırmalıyız.”

Yutkundum. Bunu yapmalıydım. Bu sefer gerçekten gitmeliydim.

Can dostum konuşmaya devam etti.

“Önce nereye gideceğine karar verelim.”

Bu aslında en zor soruydu.

“Çünkü Şahin’in nerede olduğunu bilmiyoruz. Eğer Fransa’daysa, ona ulaşman çok zor olur,” diye devam etti. “Fransa’da değilse bile, senin elinde çocukla böyle bir bilinmezliğe dalmam çok tehlikeli. Bence Diyarbakır’a gitmen çok daha güvenli olur. En azından ben de aksi bir durum olduğunda sana ulaşabilirim.”

Sessiz kaldım. Söylediklerinin hepsi doğrudu.

“Evet...” dedim, sesim hafifçe titreyerek. “Haklısın. Diyarbakır’da olmam Şahin’in haberdar olması açısından da daha mantıklı.”

Can dostumun sesi daha da kararlı çıktı bu kez.

“Öyleyse ilk adımı atıyoruz. Öncelikle size Diyarbakır’da kalabileceğiniz dayalı döşeli bir ev bulmalıyım. Can’ın sizi bulma ihtimaline karşılık evi benim üzerime tutmalıyız. Sen çocuğunla doğruca oraya gitmelisin.”

Telefonu kavrayan elim iyice gerildi. “Evet... Mantıklı. Diyarbakır’a vardığımda ne yapacağım peki?”

“Bence Selda’yı ara,” dedi can dostum. “Bir şekilde, Selda sana yardım etmese bile, senin kızınla birlikte, sana şiddet uygulayan, seni neredeyse öldürmeye kalkan Can’dan kaçıp Diyarbakır’a sığındığını Şahin’e duyuracağını düşünüyorum. Ve Şahin’in de, her ne olursa olsun, şiddetten kaçıp kızınla birlikte Diyarbakır’a sığındığını duyup da sahipsiz kalmana izin vereceğini sanmıyorum. En azından Diyarbakır’a gidişin, onunla temas kurmanı kolaylaştırır.”

Derin bir nefes aldım. “Evet... Mantıklı geliyor.”

Telefonun diğer ucundaki ses daha da yumuşadı. “O hâlde ben evi tutacağım, her şeyi planlayacağım, sana biletini alacağım. Sen de o sırada bir plan yaptığımızdan şüphelenmemesi için her şey normalmiş gibi davran. Her şey her zamanki gibi olsun ama yavaştan, ufak ufak valizleri hazırla. Yolculukta sana ve kızına lazım olacak şeyleri aldığın küçük bir çanta oluştur. Ben zaten çocuğun da senin de ihtiyaç duyabileceğin her şeyi tuttuğum evin adresine göndereceğim.”

Gözlerimi kapattım.

Artık gerçek bir kaçış planı vardı önümde.